

Világosság az ösvényen és Karma

* * *

Azok számára írva, akik nem ismerik a keleti bölcsességet,
s akik befolyásának körébe kívánnak lépni

* * *

Leírta: M. C.

C. W. Leadbeater bevezetésével

Angolból fordította: Reisch Alfréd

Második kiadás

1935

Magyar Teozófiai Társulat, Budapest

* * *

Tartalom

<u>VILÁGOSSÁG AZ ÖSVÉNYEN ÉS KARMA</u>	<u>1</u>
<u>TARTALOM</u>	<u>1</u>
<u>ELŐSZÓ A MAGYAR FORDÍTÁSHOZ</u>	<u>3</u>
<u>BEVEZETÉS</u>	<u>5</u>
<u>VILÁGOSSÁG AZ ÖSVÉNYEN</u>	<u>11</u>
<u>II</u>	<u>23</u>
<u>KARMA</u>	<u>32</u>
<u>A TEOZÓFIAI TÁRSULAT HÁRMAS CÉLJA.</u>	<u>37</u>

ELŐSZÓ A MAGYAR FORDÍTÁSHOZ

A fordító megfigyelése szerint a „Világosság az Ösvényen” c. munka költői szépségei már nem egy fordítót csábítottak arra, hogy az értelem és tartalom rovására többé-kevésbé eltérjen az eredeti szövegtől, holott *okkult szabályokról* van szó, amelyeknek félreértése komoly veszedelmet jelent nemcsak a meditációban, hanem a tanítások gyakorlati követésében is. Ez a tapasztalat sarkalta a fordítót munkára, és erre a szempontra hivatkozik a fordítás stílusát illető bírálatokkal szemben.

Azok, akik segítséget keresnek a sokszor homályos és paradoxonszerű szabályok megértésében, bizonyára örömmel fogadják azt a hírt, hogy dr. Annie Besant és C. W. Leadbeater „Talks on the Path of Occultism” (Beszélgetések az Okkultizmus ösvényéről) címen az adyari „Theosophical Publishing House” kiadásában közzétették azokat a sokáig csak szűkebb körben ismeretes előadásait, amelyeket a „Mester lábainál”, a „Csend szava” és a „Világosság az ösvényen” c. munkákról tartottak. A közel 1000 oldalra terjedő nagy értékű munka egyes részei újabban külön-külön is kaphatók.

A szabályok — ezt hangsúlyoznunk kell — nem ridegségre és elzárkózásra tanítanak, hanem arra a tiszta önzetlenségre, amely mentes a saját személyiségünkre vo-

natkozó álszentszentalizmustól, az önzés egyik legszívósabb és legnehezebben felismerhető alakjától.

BEVEZETÉS

E KÖNYV — 1885-ben megjelent első kiadásának címlapja szerint — „azok személyes használatára írott tanulmány, akik a keleti bölcsességet nem ismerik, és akik befolyásának körébe kívánnak lépni”. De maga a könyv a következő kijelentéssel kezdődik: „Ezeket a szabályokat minden tanítvány számára írták”. Az utóbbi meghatározás minden bizonnyal a pontosabbik, ami a könyv történetéből is kiderül. Mostani alakjában Hilarion Mester diktálta Mabel Collins médium útján, akit teozófiai körökben jól ismertek, és aki egykor Madame Blavatsky munkatársa volt a „Lucifer” c. folyóirat szerkesztésében. Hilarion Mester saját tanítójától, attól a Nagy Lénytől kapta, akit a Teozófiával foglalkozók olykor a „Velencei”-nek hívnak; de még az utóbbi is csak egyik részének írója. A könyv három fázison ment át, és ezeket sorrendben a következőképpen állapíthatjuk meg.

Ma is csak kis könyvecske, de első alakjában, amelyben látjuk, még kisebb. Meghatározhatatlan korú pálmalevél-kézirat, amely oly régi, hogy keletkezésének időpontját és írójának nevét még a Krisztus előtti korban elfelejtették, és keletkezéséről azt tartották, hogy eredete elvész a történelem előtti korok homályában. Tíz levélből áll, és minden levélre csak három sor van írva, mert a pálmalevél-kéziraton a sorok nem széltében futnak, mint minálunk, hanem hosszában. Minden sor befejezett

egész: egy rövid aforizma. Hogy ezt a harminc sort határozottan meg lehessen különböztetni, ebben a kiadásban *dőlt betűből* vannak szedve. A nyelv, amelyen ezek az aforizmák írva vannak, a szanszkrit nyelvnek egy régies alakja.

A Velencei Mester az aforizmákat szanszkritből görögre fordította alexandriai tanítványai használatára, akik közül az egyik Hilarion Mester volt, akkori inkarnációjában: Jamblichos. De nemcsak lefordította az aforizmákat, hanem bizonyos magyarázatokat is fűzött hozzájuk, amelyeket leghelyesebb az eredetivel együtt átvenni. Ha például a három első aforizrát vesszük, azt találjuk; hogy a 4. számú, amely utánuk következik, nyilvánvalóan kommentárul van szánva, miért is így kellene olvasnunk:

„Öld ki a nagyravágyást, de úgy dolgozzál, mint azok dolgoznak, akik nagyravágyók.

„Öld ki az élet utáni vágyat, de úgy becsüld meg az életet, mint azok, akik vágyakoznak utána.

„Öld ki a kényelem utáni vágyat, de légy olyan boldog, mint azok, akik a boldogságnak élnek.”

A Velencei Mesternek ezek a magyarázatai ég kiegészítései nagyobb betűből vannak szedve, és az eredeti aforizmákkal együtt a könyv 1885-iki első kiadását adják; mert Hilarion Mester görögből angolra fordította, és ebben az alakban közölte. Majdnem közvetlenül kinyomatása után egy sorozat rendkívül értékes saját jegyzeté-

vel egészítette ki, Az első kiadás számára ezeket a jegyzeteket külön lapokra nyomtatták, melyek hátlapjukon ragasztóanyaggal voltak bevonva, hogy e lapokat a sajtóból nemrég kikerült könyvecske elején és végén könnyen be lehessen illeszteni. Ezek a jegyzetek ebben a kiadásban a megfelelő helyeken szerepelnek, de kisebb betűből vannak szedve, és a „Jegyzet” címet viselik.

Egy későbbi kiadásban „Kommentárok” címen néhány kiegészítő fejezetet jelentettek meg, és úgy tudom, hogy a leíró médium feltevése szerint ezeket is Hilarion Mester inspirálta, miként a könyv zömét. Ez azonban téves feltevés volt, amiről mindenki, aki megvizsgálásukra fáradságot vesz magának, könnyen meggyőződhetik. Sok bennük a szépen és költői módon kifejezett, de számos fejtegetés egyáltalán nem helytálló és csalhatatlan jelek szólnak amellet, hogy írójuk az okkultizmus egyik olyan iskolájához tartozik, amely teljesen eltér Mestereink iskolájától. Ezeket a „Kommentárok”-at ép ezért nem vettük fel ebbe a kiadásba.

A „Karmá”-ról szóló szép kis essay szintén a Velencei Mester kezétől származik, és a könyv első kiadásában is benne foglaltatott. Három tanulmány közül, mely rendkívüli helyet foglal el teozófiai irodalmunkban, és az ösvényre vágyók számára útmutatásokat tartalmaz olyanoktól, akik az Ösvényen jártak, — a „Világosság az Ösvényen” című volt a legelső. Emlékszem, hogy az elhalt T. Subba Rau egyszer azt

mondta nekünk, hogy szabályai értelmének több színvonala van, hogy a szabályokat különböző fokozatokon újból meg újból zsinórmértékül lehet követni.

Először is követhetik a kezdők, azok, akik a próbaösvényen járnak. Azután a szabályok — magasabb színvonalon — újból előről kezdődnek annak a számára, aki az első nagy beavatás kapuján a tulajdonképpeni Ösvényre lépett. Majd újból — úgy mondják — az adeptusi fok elérése után, még magasabb értelemben ismét ugyanazokat a szabályokat veheti zsinórmértékül az, aki még ennél is magasabbra tör. Ily módon ez a kézikönyv minden másnál tovább viszi azt, aki misztikus értelmét teljes egészében meg tudja érteni.

Időrendi sorrendben „A Csend szava” következik, amelyet maga Madame Blavatsky írt le számunkra. Ez tulajdonképpen három beszédből áll, amelyet hajdan Aryasanga, a nagy tanító (kit ma mint Djwal Kul Mestert ismerünk) tartott, és később tanítványa, Alcyone emlékezetből leírt. Ez a könyv olyan útmutatásokat tartalmaz, amelyek az arháti fokig viszik az embert. Sok tekintetben olyan szempontból van írva; amely teljesen eltér Hilarion Mester szempontjától; a hasonlóságok és különbségek megvizsgálása határozottan érdekes munka lesz a gondos tanulmányokat folytatók számára.

A harmadik ilyen könyvet, mely útmutató az Ösvényen, nemrégiben kaptuk ugyanattól az Alcyone-tól, aki feljegyezte számunkra Aryasanga beszédeit. A Mester lá-

bainál c. könyvecskében elismétli nekünk a Kuthumi Mestertől kapott tanításokat, melyeknek az volt a céljuk, hogy előkészítsék az első nagy beavatásra. Ami tehát a célt illeti, ez a harmadik könyv szűkebb körre szorítkozik. Ezzel szemben előnye, hogy rendkívül világos és egyszerű, mert utasításai egy még nagyon fiatal agy felfogóképességéhez voltak szabva. Azt a régies szanszkrit kéziratot, amely a *Világosság az Ösvényen* alapja volt, egyiptomi nyelvre is lefordították, és a Velencei Mester több magyarázatának csengése inkább egyiptomi, mint indiai. De akár egyiptomi, akár indiai, teozófiai irodalmunkban nincsen ennél drágább kincs, nincsen ehhez fogható könyv, mely jobban jutalmazná a leggondosabb és legrészletesebb tanulmányozását. De hogy *a Mester lábainál* c. könyvecske előszavából idézzek: Nem elég azt mondani, hogy a tanítások igazak és szépek; ha valaki eredményt akar elérni, pontosan meg kell tennie, amit neki mondtak. Nézni az ételt, és azt mondani, hogy jó, még nem elégíti ki az éhezőt; utána kell nyúlnia, és ennie kell. Éppígy nem elég hallgatni a Mester szavait; meg kell tenned, amit mond, figyelned kell minden szavára, követned kell minden intelmét. Ha nem követed valamely intelmét, ha elszalasztod valamely szavát, örökre elveszett, — mert ő kétszer nem beszél.

Mivel ezeknek a könyveknek határozottan az a céljuk, hogy sietessék az Ösvényen járók fejlődését, olyan eszményeket tárnak elénk, amelyeknek elfogadására a világi ember általában még nem áll készen. Az ember csak akkor tudja igazán meg-

érteni a tanítást, ha *éli* is. Ha nem gyakorolja, lepecsételt könyv marad számára, s azt hiszi, hogy nincsen gyakorlati haszna és értéke. De minden becsületes igyekvés, amellyel az ember élni akarja a tanítást, rögtön fényt hint reá. Csak így lehet megbecsülni ezt az értékes igazgyöngyöt.

C. W. LEADBEATER

VILÁGOSSÁG AZ ÖSVÉNYEN

EZEKET a szabályokat valamennyi tanítvány számára írták:

Tartsd meg őket.

Mielőtt a szem láthat, képtelennek kell lennie a könnyekre. Mielőtt a fül hallhat, el kellett veszítenie érzékenységét. Mielőtt a hang a Mesterek jelenlétében szólhat, el kellett veszítenie sértő hatalmát. Mielőtt a lélek megállhat a Mesterek jelenlétében, lábát meg kellett mosnia a szív vérében.

1. *Öld ki a nagyravágyást.*

JEGYZET. — A nagyravágyás az első átok; nagy kísértője annak az embernek, aki társai fölé emelkedik. A jutalom keresésének legegyszerűbb alakja. Értelmes és hatalmas embereket folyton eltérít felsőbbrendű lehetőségeiktől. És mégis szükséges tanító. Eredményei a szájban porrá és hamuvá lesznek; a halálhoz és elidegenedéshez hasonlóan végül megmutatja az embernek, hogy saját magának dolgozni annyi, mint csalódásért dolgozni. De noha ez az első szabály látszólag olyan könnyű és egyszerű, ne haladj el mellette hirtelen. Mert az átlagembernek ezek a hibái finom változáson mennek át, és más alakban újra megjelennek a tanítvány szívében. Könnyű mondani: „Nem akarok nagyravágyó lenni; nem olyan könnyű mondani: „Ha a Mester szívemben olvas, teljesen tisztának fogja találni”. A tiszta művész, aki műve iránti szeretetből dolgozik, olykor szilárdabban megvetette lábát a helyes úton,

mint az az okkultista, aki azt képzei, hogy érdeklődését elvonta énjétől, holott a valóságban csak kitágította tapasztalatának és vágyának határait és érdeklődését szélesebb látókörével kapcsolatos dolgokra vitte át. Áll ez az elv a két másik, látszólag szintén egyszerű szabályra is. Állj meg mellettük, és ne hagyd, hogy saját szíved könnyen elámitson. Mert most, a küszöbön, még könnyű helyrehozni valamely hibát. Ám vidd magaddal — és növekszik, és gyümölcsöt terem, vagy pedig keservesen kell szenvedned, amikor megsemmisíted.

2. Öld ki az élet utáni vágyat.

3. Öld ki a kényelem utáni vágyat.

4. Úgy dolgozzál, mint azok dolgoznak, akik nagyravágyók. Úgy becsüld meg az életet, mint azok, akik vágyakoznak utána. Légy olyan boldog, mint azok, akik a boldogságnak élnek.

Keresd a szívben a rossz forrását, és távolítsd el. Ott burjánzik az odaadó tanítvány szívében éppúgy, mint a vágy emberének szívében. Csak az erős tudja kiölni. A gyöngének be kell várnia növekedését, gyümölcsözését, halálát. És olyan növény, amely korszakokon át növekszik és terjed. Akkor virágzik, amikor az ember számtalan létet gyűjtött össze magában. Annak, aki a hatalom ösvényére akar lépni, ki kell tépnie ezt szívéből. És akkor a szív vérezni fog, és mintha az ember egész élete telje-

sen szétfoslana. Ezt a próbát meg kell állani. Lehet, hogy eljön már az első lépéssel, melyet az ember az élet ösvényére vivő veszedelmes létrán tesz; lehet, hogy csak az utolsóval jön el. De ne feledd, ó tanítvány, hogy meg kell állani, és szegezd lelkednek erőit a feladatra. Ne élj se a jelenben, se a jövőben, hanem az Örökkévalóban. Ez az óriási gyom ott nem tud virágozni; a létnek ezt a foltját már az örökkévaló gondolatának légköre is eltünteti.

5. Öld ki a különváltságnak minden érzését.

JEGYZET. — Ne képzeld, hogy félreállhatsz a gonosz vagy s balga ember mellől. Mindkettő: te vagy, bár kisebb mértékben, mint barátod vagy Mestered. Ha ellenben engeded, hogy növekedjék benned a valamely rossz dologtól vagy személytől való különváltságnak gondolata, ezzel oly karmát teremtesz, amely mindaddig hozzáköt ahhoz a dologhoz vagy személyhez, amíg lelked fel nem ismeri, hogy nem állhat elszigetelten. Gondold meg, hogy a világ bűne és szégyene a te bűnöd és szégyened, mert része vagy a világnak; karmád elválaszthatatlanul egybeszővődött a nagy Karmával. És mielőtt tudásra tehetnél szert, minden helyen meg kellett fordulnod, szennyesen, tisztán egyaránt. Ne feledd tehát, hogy a szennyfoltos ruha, melynek érintésétől ma visszariadsz, tegnap talán a tiéd volt, holnap a tiéd lehet. S ha irtózáttal fordulsz el tőle, annál szorosabban tapad majd reád, mikor válladra hull. Az önelégült ember iszapból vet ágyat magának. Légy önmegtartóztató, mert helyes, — ne pedig azért, hogy te magad tiszta maradj.

6. *Öld ki az érzékelés vágyképét.*

7. *Öld ki a növekedés utáni éhséget.*

8. De állj egyedül és elszigetelten, mert nem segíthet rajtad semmi, ami megtestesült, semmi, ami tudatában van a különváltságnak, semmi, ami az Örökkévalón kívül van. Tanulj az érzékelésből, és figyelj meg, mert csak így láthatsz neki az önmegismerés tudományának, és csak így vetheted meg lábadat a létra első fokán. Növekedjél, miként a virág nő: öntudatlanul, de buzgón törekedve, hogy lelkét feltárja a levegőnek. Így kell előre törned, hogy megnyisd lelkedet az Örökkévaló számára. De az Örökkévaló keltse életre erődöt és szépségedet, ne pedig a növekvés vágya. Mert az egyik esetben a tisztaság pompájában fejlődöl; a másikban megkeményít a személyes növekedés erőszakos szenvedélye.

9. *Csupán arra vágyakozzál, ami benned van.*

10. *Csupán arra vágyakozzál, ami fölötted van.*

11. *Csupán arra vágyakozzál, ami elérhetetlen.*

12. Mert benned van a világ világossága, — az egyetlen világosság, mely az Ösvényre hullhat. Ha nem tudod észrevenni magadban, hasztalan keresed másutt. Felted van, mert ha eléred, elveszítetted saját magadat. Elérhetetlen, mert örökké távolodik. A világosságba majd belépsz, de a lángot sohasem éred el.

13. *Vágyakozzál hevesen hatalomra.*

14. *Vágyakozzál buzgón békességre.*

16. *Vágyakozzál mindenekelőtt birtokra.*

16. Ám ez a birtok csak a tiszta léleké lehet, s éppen ezért egyformán birtoka lesz valamennyi tiszta léleknek, s csak ha egyesítve van, lesz különös birtoka az egésznek. Olyan birtokra szomjúhózzál, amely a tiszta léleké lehet, hogy gazdagságot gyűjts az élet azon egyesített szellemének, amely egyedül igazi Éned. A béke, melyre vágya-

koznod kell, az a megszentelt béke, amelyet semmi sem zavarhat meg, s amelyben a lélek úgy növekszik, miként a szent virág a csendes lagúnákon. És a hatalom, melyet a tanítványnak kívánnia kell, az, mely őt az emberek szemében semminek tünteti fel.

17. *Keresd meg az utat.*

JEGYZET. — Ez a négy szó látszólag talán túlságosan jelentéktelen ahhoz, hogy magában álljon. A tanítvány azt mondhatná: „Tanulmányoznám-e egyáltalán ezeket a gondolatokat, ha nem kerestem volna az utat?” Ám ne haladj tovább sietve. Állj meg, és gondolkozzál egy pillanatig. Az útra vágyakozol-e, vagy pedig látomásaidban olyan szédületes magaslatok homályos távlata lebeg előtted, amelyekre majd felemelkedsz, olyan dicső jövő, amelyet majd megvalósíthatsz? Vigyázz! Az utat magáért az útért kell keresni, nem pedig azért, hogy te járj rajta.

E szabály és a második sorozat tizenhetedik szabálya között összefüggés van. Ha korszakokig tartó küzdelem és számos győzelem után megnyerted az utolsó ütközetet, és megkérdezted az utolsó titkot: készen állasz egy további ösvényre. Ha majd megmondják e nagy feladat utolsó titkát, ebben egy új út misztériuma tárul fel, — olyan ösvény, mely kivezet minden emberi tapasztalatból, és meghalad minden emberi észlelést én elképzelést. Valamennyi pontnál sokáig kell időzni és jól megfontolni. Valamennyi pontnál bizonyosnak kell lenned, hogy az ösvényt saját magáért választottad-e. Először jön az út és az igazság, csak azután következik az élet.

18. *Keress az utat azzal, hogy befelé visszavonulsz.*

19. *Keress az utat azzal, hogy merészen haladsz kifelé.*

20. Ne keresd valamely úton. Minden egyes vérmérséklet számára van egy olyan út, amely a legkívánatosabbnak látszik. Ámde az utat nem lehet megtalálni csakis odaadás, csakis vallásos elmélyedés révén, pusztán igyekvő haladással, önfeláldozó munkával, az élet szorgalmas megfigyelésével. Magában egyik sem tudja egy-egy lépésnél többel előbbre vinni a tanítványt. Minden fokra szükség van, hogy megalakossák a létrát. Az emberek bűnei, amint leküzdik őket, fokokká válnak a létrában. Az ember erényei valóban szükséges fokok, melyeket sehogyan sem lehet nélkülözni. Noha azonban tiszta légkört és boldog jövődöt teremtenek, haszontalanok, ha egymagukban állanak. Annak, aki az útra akar lépni, bölcsen fel kell használnia az ember egész természetét. Minden ember saját maga számára feltétlenül az út, az igazság és az élet. De csak akkor az, ha keményen megragadja egész egyéniségét és felébredt szellemi akaratának erejével felismeri, hogy ez az egyéniség nem ő saját maga, hanem csupán olyasmi, amit szenvedések árán alkotott a saját használatára, s amelynek révén — amint növekedése lassanként kifejleszti értelmiségét — el akarja érni az egyéniség fölötti életet. Ha tudja, hogy csodálatosan összetett különvált életének ez a

célja, valóban akkor és csak akkor jár az úton. Keresd azzal, hogy elmerülsz saját legbensőbb lényed titokzatos és dicső mélységébe. Keresd minden tapasztalat megvizsgálásával; az érzékek használatával, hogy megértsd az egyéniség növekedését és értelmét, s annak a többi isteni töredéknek szépségét és homályos természetét, akik egy sorban küzdenek veled, s a fajt alkotják, amelyhez tartozol. Keresd a lét törvényeinek, a természet törvényeinek, a természetfölötti törvényeinek tanulmányozásával, és keresd azzal, hogy lelked mélyen meghajol a benned ragyogó homályos csillag előtt. Amint állandóan virrasztasz és hódolsz előtte, világossága mind erősebb lesz. Tudd meg akkor, hogy megtaláltad az út elejét. S ha majd megtaláltad a végét, világossága hirtelen a végtelen világossággá válik.

JEGYZET. — Keresd minden tapasztalat megvizsgálásával, s ne feledd, hogy amidőn ezt ajánlom, nem azt mondom: „Engedj az érzéki csábításoknak, hogy megismerd”. Mielőtt okkultista lettél, megtehetted, ám nem teheted azután. Ha már választottál, és az Ösvényre léptél, szégyenkezés nélkül nem engedhetsz ezeknek a csábításoknak. De borzadás nélkül tapasztalhatod őket: mérlegelheted, megfigyelheted és vizsgálhatod őket, és a bizalom türelmével várhatod azt az órát, amikor többé már nem érintenek. De azért ne ítéld el azt, aki enged; nyújtsd feléje kezedet, mint zarándoktestvéred felé, akinek lábára iszap nehezedett. Gondold meg, ó tanítvány, ha még oly nagy is a szakadék a jó ember és a bűnös között, nagyobb a jó ember és aközött, aki tudásra tett szert; megmérhetetlen a jó ember és aközött, aki az isteniség küszöbén áll. Légy tehát résen, nehogy túl korán a tömegtől különvált valaminek képzeld magadat. Ha megtaláltad az út elejét, lelked csillaga megmutatja világosságát és

fényénél majd észreveszed, milyen nagy az a sötétség, amelyben ég. Elme, szív, agy, mind homályos és sötét, míg az első nagy harc nincs megnyerve. Ne csüggedj el, ne rémítsen meg a látvány; szegezd szemedet a kicsiny világosságra, és növekedni fog. Ám hadd legyen a bensődben levő sötétség segítségedre abban, hogy megértsd azoknak a tehetetlenségét, akik még nem láttak világosságot, akiknek lelke mély sötétségben van. Ne vádold őket! Ne riadj vissza tőlük, hanem kísérelj meg, hogy egy keveset emelj a világ súlyos karmájából; nyújtsd segítségedet annak a néhány erős kéznek, amely visszatartja a sötétség hatalmasságait attól, hogy teljes győzelmet arassanak. Akkor majd belépsz az örömmek egy olyan közösségébe, amely — igaz — hogy rettenetes fáradalmat és mély szomorúságot hoz, ámde nagy és folyton növekvő gyönyörűséget is.

21. A virág nyílását a vihart követő csendben várd, ne előbb.

Növekedni fog, kiemelkedik, ágat és levelet hajt, bimbó fakad rajta, míg a vihar tart, míg az ütközet folyik. De míg az ember egész személyisége fel nem oszlott, fel nem olvadt, míg az isteni töredék, amely alkotta, nem lát benne mást, mint komoly kísérletezés és tapasztalás eszközét, míg az egész természet nem hódolt meg és nem lett felsőbb Énjének alattvalója, — mindaddig nem nyílhat ki a virág. Olyan csend támad akkor, mint a trópusok alatt, felhőszakadás után, mikor a természet olyan gyorsan végzi munkáját, hogy az ember láthatja tevékenységét. Ilyen nyugalom száll a meggyötört lélekre. És a mély csöndben bekövetkezik az a rejtélyes esemény, amely megmutatja, hogy az utat megtaláltad. Nevezd, ahogyan akarod, hang, mely szól, hol

nincsen ki szóljon, hírnök, ki jó, alak és anyag nélküli hírnök; vagy a lélek virága, mely kinyílt. Nincsen hasonlat, mellyel le lehetne írni. De előre érezheted, keresheted, vágyakozhatsz utána, még a vihar tombolásában is. Egy pillanatig tarthat a csend, vagy ezer évig, — de véget ér. Ám erejét magaddal viszed. Újból meg újból meg kell vívni, meg kell nyerni a harcot. A természet nem tud sokáig szünetelni.

JEGYZET. — A virág nyílása az a dicső pillanat, mikor a látás megnyílik; ezt bizalom, tudás, bizonyosság követi nyomon. A lélek szünete a csodálkozás pillanata, s a megelégedés következő pillanata, — ez a csönd.

Tudd meg, ó tanítvány, hogy akik átélték a csöndet, akik érezték békességét és megőrizték erejét, azt óhajtják, hogy te is tapasztald. Ezért a Tanulás Csarnokában, ha be tud oda lépni, a tanítvány mindig megtalálja Mesterét.

Azoknak, akik kérnek, adatik. De noha az átlagember folyton kér, szavát nem hallják meg. Mert csak elméjével kér, s az elme szavát csak abban a világban hallják, amelyben az elme tevékeny. Ezért a huszonegy első szabály követése előtt nem mondom, hogy azoknak, akik kérnek, adatik.

Okkult értelemben olvasni annyi, mint spirituális szemmel olvasni. Kérni annyi, mint érezni a benső éhséget, a szellemi törekvés vágyakozását. Olvasni tudni annyi, mint szerény mértékben megszerezni ezen ékség kielégítésének képességét. Mihelyt a tanítvány tanulni hajlandó, elfogadták, elismerték, elvállalták. Így kell lennie, mert meggyújtotta lámpáját, s az többé rejtve nem maradhat. De mindaddig nem lehet tanulni, míg az első nagy küzdelem diadalmasan véget nem ért. Az elme talán már felismeri az igazságot, de a szellem még nem

tudja magába fogadni. Ha egyszer a tanítvány áthaladt a viharon, ha elérte a békét, mindig van lehetősége a tanulásra, még akkor is, ha megtántorodik, tétovázik, vagy letér az útról. A Csend Szava ott marad bensejében, s még ha egészen elhagyja is az ösvényt, jön majd nap, mikor újból megcsendül, mikor széttépi, mikor különválasztja szenvedélyeit isteni lehetőségeitől. S akkor kínok között s az elhagyott alsóbb én kétségbeesett jajveszékélése között — újból visszatér.

Ezért mondom: Békesség veled. „Békémet adom néktek” — csak szeretett tanítványainak mondhatja ezt a Mester, akik olyanok, mint ő maga. De még azok között is, akik a keleti bölcsességet nem ismerik, van néhány, akinek mondani lehet ezt, akinek napról-napra mind tökéletesebb mértékben lehet mondani.

Szemléld a három igazságot*. Mindhárom változatlan.

-
- A Három Igazságot az alábbi szavakban közlik velünk az „Ének a Fehér Lótuszról” („The Idyll of the White Lotus”) c. munka nyolcadik fejezetében. Az idézett munkát ugyanaz a Hilarion Mester diktálta, akinek a kezünkben levő könyvecskét köszönhetjük.

Az előbb leírt szabályok az elsők a Tanulás Csarnokának falára írt szabályok között. Azoknak, akik kérnek, adatik. Akik olvasni óhajtanak, olvasni fognak. Akik tanulni kívánnak, tanulni fognak.

BÉKE VELED

„Van három igazság, amely feltétlen, s mely nem veszt el, bár kinyilatkoztatás híján rejtve is maradhat.

„Az ember Lelke halhatatlan, s e lélek jövője: határtalan fejlődés és dicsőség.

„Az élet kútfeje bennünk lakozik, és körülöttünk van; halhatatlan, örökké áldásos; nem lehet látni, hallani, érezni; de aki megismerésére vágyik, megismerheti.

„Minden ember saját magának feltétlen törvényhozója; ő oszt ki magának dicsőséget vagy bánatot, ő dönt élete, jutalma és büntetése fölött.

„Ezek az igazságok, melyek oly hatalmasok, mint az élet maga, oly egyszerűek is, mint a legegyszerűbb emberi elme. Tápláld velük az éhezőket!”

II

A CSENDBŐL, amely békesség, zengő hang csendül fel, s e hang így szól: „Nincs rendjén; arattál, most vetned kell”. Tudva, hogy e hang a csend maga, engedelmeskedel.

Te, ki most tanítvány vagy, ki meg tudsz állani, ki képes vagy hallani, látni, szólni, ki legyőzted a vágyat, s elérted az önmegismerést, ki virágzásban láttad lelkedet és megismerted, ki hallottad a Csend Szavát, lépj be a Tanulás Csarnokába, és olvasd, ami számodra ott írva van.

JEGYZET. — Megállani tudni annyi, mint bizalommal lenni; hallani tudni annyi, mint feltárni a lélek kapuját; látni tudni annyi, mint megszerezni s szemlélés képességét; szólni tudni annyi, mint erőt szerezni mások segítésére; a vágy legyőzése annyi, mint használni tudni a személyiséget, és uralkodni rajta; elérni az önmegismerést annyi, mint visszavonulni a benső erődítménybe, ahonnan a személyes embert részrehajlás nélkül lehet figyelni; virágzásban látni lelkedet annyi, mint futólagosan megpillantani magadban azt a változást, amely végezetül embernél többé tesz; megismerni lelkedet annyi, mint teljesíteni azt a nagy feladatot, hogy szemlesütés nélkül nézz a vakító világosságba, és ne riadj rettegve vissza, mint valami kísérteties jelenség elől. Megtörténik ez egyesekkel, s így a diadalt, melyet már majdnem megszereztek, újból elveszítik. Hallani a Csend Szavát annyi, mint megérteni, hogy az egyetlen igaz irányítás csak belülről jöhet; belépni a Tanulás Csarnokába annyi,

mint elérni azt az állapotot, amelyben a tanulás lehetővé válik. Akkor majd sok lesz ott a számodra írott szó, lángoló betűvel írt, könnyen olvasható szó. Mert mihelyt a tanítvány kész, a Mester is készen áll.

- 1. Állj félre a jövőd harcban, és noha küzdesz, ne te légy a harcos.*
- 2. Keresd a harcost, és hagyd, hogy benned küzdjön.*
- 3. Fogadd meg harci parancsait, és engedelmeskedjél nekik.*

4. Ne úgy engedelmeskedjél neki, mintha hadvezér volna, hanem mintha te magad volnál s mintha szavai saját titkos vágyaidat fejeznék ki, mert ő: saját lényed, csak végtelenül bölcsőbb és erősebb nálad. Keresd őt, különben a küzdelem hevében és zűrzavarában könnyen elkerülheted; és nem fog ismerni téged, ha te nem ismered őt. Ha kiáltásod eljut figyelő füléhez, akkor küzdeni fog benned, és betölti bensőd sivár ürességét. S ha ez megtörtént, egykedvűen, lankadás nélkül eshetsz át a harcon; félreállva, őt hagyd helyetted küzdeni. Akkor egyetlen kardcsapást sem téveszthetsz el. De ha nem keresed, ha elkerülöd, akkor nincsen számodra védelem. Agyad kábul,

szíved meginog, látásod és érzékeid cserben hagynak a csatatér porfelhőjében, s barátaidat nem tudod többé megkülönböztetni ellenségeidtől.

Ő: saját magad, te azonban véges vagy, és tévedésnek alávetett. Ő: örökkévaló és bizonyos. Ő: örök igazság. Ha egyszer bevonult bensődbe, és harcosoddá lett, sohasem hagy el többé egészen, s a nagy békesség napján eggyé válik veled.

5. Figyelj az élet dalára.

JEGYZET. — Keresd és figyelj reá először is saját szívedben. Eleinte talán azt mondogod: „Nincs ott; ha keresem, csak hangzavart találok”. Tekints mélyebbre. Ha újból csatlakoznál, állj meg, és pillants még mélyebbre. Minden emberi szívben természetes dallam, rejtett forrás lakozik. Lehet, hogy mélyen rejtett, teljesen eltakart és elnémított, de ott van. Természeted legmélyén hitet, reményt és szeretetet találsz. Aki a gonoszat választja, vonakodik saját magába tekinteni, betapasztja fülét, hogy ne hallja szíve dallamát, megvakítja szemét, hogy ne lássa lelkének fényét. Azért teszi, mert könnyebbnek találja, ha a vágyakban él. De minden élet mélyén hatalmas ár hömpölyög, melyet feltartóztatni nem lehet, a nagy vizek valóban ott vannak. Akad rajuk, s felismered, hogy minden, még a legnyomorultabb teremtmény is csupán része, bármennyire megvakítja magát e ténnyel szemben, bármily külső szörnyeteget alkot magának képzeletben. Ebben az értelemben mondom neked: mindazok a lé-

nyek, akik között előre törsz, az isteninek részecskéi. És oly csalóka káprázatban élsz, hogy nehéz megsejteni, hol találod meg először az édes hangot mások szívében. De tudd meg, hogy tebenned feltétlenül megvan. Keresd meg ott, s ha egyszer hallottad, környezetedben is könnyebben rátalálsz.

6. Vésd emlékezetedbe a hallott dallamot.

7. Tanuld meg belőle az összhang leckéjét.

8. Most már egyenesen tudsz állani sziklaszilárdan a nyugtalanság közepette, engedelmeskedve a harcosnak, aki saját lényed, aki királyod. Már csak annyi közöd van a harchoz, hogy teljesíted parancsát; már nem törödsz többé a küzdelem eredményével, mert egyetlen dolog fontos: hogy a harcos győzzön, s tudod, hogy képtelen a vereségre. Így állj, hidegen és éberén, s használd hallásodat, melyet szenvedések árán, szenvedések megsemmisítése révén szereztél. Amíg csak ember vagy, a hatalmas dallamnak csupán töredékei érintik füledet. De ha figyeled, emlékezzél reá hűségesen, hogy semmi se vesszen el abból, ami eljutott hozzád, s igyekezzél megtanulni belőle, mi az értelme annak. a titoknak, amely körülvesz. Idővel nem lesz szükséged tanítóra. Miként hangja van az egyénnek. úgy van hangja annak is, amiben él. Hangja

van az életnek is, az élet sohasem hallgató. Szava pedig nem kiáltás, miként süket létedre vélnéd, hanem dal. Tanuld meg belőle, hogy része vagy az összhangnak; tanulj belőle engedelmeskedni az összhang törvényeinek.

9. Figyeld komolyan az egész életet, amely körülvesz.

10. Tanuld meg, hogy értelmesen tekints az emberek szívébe.

JEGYZET. — Teljesen személytelen szempontból, különben látásod nem lesz tiszta. Ezért mindenekelőtt a személytelenséget kell megérteni.

Az értelem pártatlan: senki sem ellenséged, senki sem barátod, mindannyi tanítód. Ellenséged: rejtély, melyet meg kell oldani, még ha korszakokig tart is; mert az embert meg kell érteni. Barátod: saját magadnak része, éned kibővülése, nehezen megfejthető talány, Egy dolog van csupán, mit még ennél is nehezebben lehet érteni: saját szíved. Míg a személyiség kötelékei nem lazultak meg, nem lehet megpillantani az Én-nek ezt a mélységes titkát. Amíg nem állasz külön tőle, nincsen mód, hogy értelméd számára megnyilatkozzék. akkor és csakis akkor tudod majd felfogni és irányítani. Akkor és nem előbb tudod majd használni minden erejét, és méltó szolgálatnak szentelni.

11. *A legkomolyabban saját szívedet figyeld.*

12. Mert saját szíveden át jön az egyetlen fény, mely értelmet adhat az életnek és világossá teheti számodra.

Tanulmányozd az emberek szívét, hogy megérthesd, mi is ez a világ, amelyben élsz, s amelynek része akarsz lenni. Figyeld a folyton változó és mozgásban lévő életet, amely körülvesz, mert az emberek szíve alkotja; s amint érteni igyekszel lényüket és jelentőségüket, lassanként érteni kezded az élet általánosabb szavát is.

13. A szó csak a tudással jön meg. Szerezz tudást, és majd szólni tudsz.

Nem lehet másokon segíteni, amíg te magad nem értél el némi bizonyosságot. Ha megtanultad az első huszonegy szabályt, és kifejlesztett erőiddel, bilincseitől felszabadított érzelmeiddel beléptél a Tanulás Csarnokába, akkor felfedezed, hogy forrás lakozik bensődben, amelyből szó fakad.

A tizenharmadik szabály után nem fűzhetek több szót az eddig leírtakhoz. Békémet adom néked.

E jegyzetek csak azoknak szólnak, akiknek békességemet adom; azoknak, akik mind a külső, mind a belső érzékekkel tudják olvasni azt, amit írtam.

14. Miután megtanultad, hogyan kell használni a belső érzékeket, miután legyőzted a külső érzékek vágyait és az egyéni lélek vágyait, miután tudásra tettél szert, készülj, ó tanítvány, hogy valóban az útra lépj. Megtalálod az utat, állj most készen, hogy haladj is rajta.

15. *Kérdezd a földtől, levegőtől és víztől, hogy milyen titkokat rejtegetnek számadra.*

Belső érzékeid kibontakozása arra képesít, hogy ezt megtehesd.

16. *Kérdezd a föld Szentjeitől, hogy milyen titkokat rejtegetnek számadra.*

A külső érzékek vágyainak legyőzése arra jogosít, hogy ezt megtehesd.

17. *Kérdezd meg a Legbensőbbtől, az Egyetlenegtől azt a végső titkot, melyet örök idők óta tartogat számodra.*

A nagy és nehéz diadal, az egyéni lélek vágyainak legyőzése, korszakokig tartó munka; ezért ne várd jutalmát, míg korszakokon át nem gyűjtöttél tapasztalatokat. Ha elérkezett az idő e tizenhetedik szabály megtanulására, az ember készen áll, hogy embernél több legyen.

18. A tudás, mely most már a tied, csupán azért tied, mert lelked eggyé vált minden tiszta lélekkel és a Legbensőbbel. A Legmagasztosabb bízta ezt gondjaidra. Áruold el, élj vissza tudásoddal, vagy hanyagold el, s még most is megvan a lehetőség, hogy visszazuhansz a már elért magaslatról. Nagy lelkek olykor még a küszöbről is visszazuhannak, mert nem tudják viselni felelősségük súlyát, mert nem tudnak tovább haladni. Ezért várd mindig hódolattal s remegve e pillanatot, s állj készen a harcra.

19. Meg van írva, hogy annak, aki az istenség küszöbén áll, nem lehet többé törvényt szabni, hogy számára vezető többé nem lehet. A tanítvány felvilágosítására mégis így lehet kifejezni az utolsó küzdelmet:

Ahhoz ragaszkodjál, aminek nincsen sem anyaga, sem léte.

20. *Csupán arra a szóra figyelj, amely hangtalan.*

21. *Csupán arra nézz, ami láthatatlan mind a benső, mind a külső érzék számára.*

BÉKE VELED

KARMA

KÉPZELD el velem együtt, hogy az egyéni lét olyan kötél, amely a végtelenből a végtelenbe nyúlik, melynek nincsen sem kezdete, sem vége, és nem szakadhat el. Ezt a kötelet számtalan finom szál alkotja, amely — szorosan egymáshoz tapadva — vastagságát adja. Ezek a szálak színtelenek és feszesség, erősség és simaság tekintetében tökéletesek. Miközben e kötél, mint ahogy tényleg történik, minden helyen áthalad, különös balesetek érik. Gyakran megesik, hogy egy szál beakad és odatapad, vagy talán csak erőszakos rándítás téríti el sima útjáról. Ilyenkor sokáig nincsen rendben, és megzavarja az egésznek a rendjét is. Néha az egyik szálát szenny vagy festék éri, s a folt nemcsak az érintkezési ponton terjed tovább, hanem a többi szálát is elékteleníti. És gondold meg, hogy a szálak élnek, hogy olyanok, mint a villamos vezetékek, sőt olyanok, mint a remegő idegek. Milyen messzire terjedhetett tehát a folt, a ferde elhúzóadás! Végül azonban a hosszú kötél-szálak, az eleven fonalak, amelyek megszakítás nélküli folytonosságukban az egyént alkotják, a sötétségből a világosságra kerülnek. Ekkor a szálak többé már nem színtelenek, hanem aranyszínűek; simán fekszenek újból egymás mellett. Újból helyreállt közöttük a harmónia, és e benső harmóniából lehet megérezni a szélesebb körű harmóniát.

Ez a kép a valóságnak csupán parányi része, egyetlen oldala; még töredéknél is kevesebb. De azért foglalkozzál vele, mert segítségével majd többet is láthatsz. Először is meg kell érteni, hogy a jövőt nem alkotja önkényesen a jelennek valamely külön cselekedete, hanem hogy az egész jövő megszakítás nélküli folytonosságban van a jelennel, éppúgy, mint a jelen a múlttal. Egy szinten, egy szempontból a kötélre vonatkozó kép helyes.

Azt mondják, hogy az okkultizmusra fordított csekély figyelem máris nagy karmikus következményekkel jár. Ez azért van, mert lehetetlen csupán némi figyelmet is szentelni az okkultizmusnak anélkül, hogy az ember ne választana határozottan a között, amit hétköznapi nyelven jónak és rossznak mondunk. Az okkultizmusban tett első lépés a tanítványt eljuttatja a tudás fájához. Le kell szakítania, meg kell ennie gyümölcsét; választania kell. Tudatlanságból többé nem ingadozhat. Folytatja útját vagy a jó, vagy a gonosz ösvényén. És csupán egyetlen határozottan és tudatosan tett lépés akár az egyik, akár a másik ösvényen, hatalmas karmikus következményekkel jár. A legtöbb ember ingadozva halad előre anélkül, hogy határozottan tudná, milyen célt akar elérni. Életének zsinórmértéke határozatlan, s ezért karmája is kuszáltan működik. De mihelyt egyszer elért a tudás küszöbéhez, a zavar csökkenni kezd, és ennek következtében a karmikus következmények rohamosan fokozódnak, mert mind ugyanabban az irányban működnek minden szinten. Az okkultista ugyanis

nem lehet kishitű, s vissza sem fordulhat, ha egyszer átlépte a küszöböt. Mindez éppolyan lehetetlen, mint az, hogy felnőtt férfi újból gyermekké váljék. Fejlődése révén az egyéniség elérte a felelősség állapotát; ettől többé nem húzódhatik vissza.

Aki szabadulni akar a karma bilincseitől, annak egyéniségét az árnyékból a világosságba kell emelnie; olyan magasra kell emelnie létét, hogy ezek a szálak ne érintkezzenek szennyező anyagokkal, s ne akadjanak meg annyira, hogy elhúzódjanak. Az ilyen ember egyszerűen kiemelkedik abból a régióból, amelyben a karma működik. De azt a létet, amelyet épen átél, ezért mégsem hagyja el. A talaj göröngyös és szenyves lehet, vagy tele dús virággal, melynek hímpora foltot okoz, és édes anyagokkal, amelyek tapadnak és ragaszkodásokká válnak, — de fölötte mindig ott van a szabad égbolt. Aki karma nélküli akar lenni, a levegőben keresse otthonát, azután pedig az éterben. Aki jó karmát akar alkotni, sok zavarral fog találkozni, és abban a törekvésében, hogy saját aratása számára dús magot vessen, ezer gyomot is vethet, közte az óriásit. Ne kívánj magot vetni saját aratásod számára; csupán azt a magot kívánd elvetni, amelynek gyümölcse majd az egész világot táplálja. Része vagy a világnak; azzal, hogy táplálékot adsz neki, saját magadat táplálod. De még ebben a gondolatban is nagy veszedelem lappang, amely hirtelen felbukkan és megjelenik a tanítvány előtt, aki már régóta azt hitte magáról, hogy a jóért tevékenykedik, holott lelkének legbensejében csakis rosszat látott; vagyis azt hitte magáról, hogy szándéka nagy ál-

dás az emberiség számára, holott időközben öntudatlanul folyton a karma gondolata foglalkoztatta, és a nagy áldás, amelyért tevékenykedik, öneki szól. Az ember elúzheti magától a jutalom gondolatát, de épen ebből az elűzésből derül ki az a tény, hogy jutalomra vágyik. Hiábavaló tehát, ha a tanítvány önmegtágadás révén akar tanulni. A léleknek bilincs nélkülinek kell lennie, a vágyaknak szabadoknak kell lenniök. De amíg nem irányulnak arra az állapotra, amelyben nincsen sem jutalom, sem büntetés, sem jó, sem rossz, addig hasztalan minden igyekvése. Látszólag nagy haladást tehet, de jön majd egy nap, mikor szemtől szembe néz saját lelkével, s akkor felismeri, hogy mikor eljutott a tudás fájához, a keserű gyümölcsöt választotta, nem pedig az édeset. Akkor azután teljesen lehull a fátyol; lemond szabadságáról, és vágyának rabszolgája lesz. Légy tehát résen, te, ki csak most fordulsz az okkultizmus élete felé. Tanuld meg most, hogy nincsen orvosság a vágy ellen, nincsen orvosság a jutalom szeretete ellen, nincsen orvosság a sóvárgás nyomorúsága ellen, ha csak nem irányul a tekintet és hallás arra, ami láthatatlan és hangtalan. Kezdd el már most ennek a gyakorlását, és ezernyi kígyót tart távol ösvényedtől. Élj az örökkévalóban.

A karma tulajdonképpeni törvényeinek működését mindaddig nem lehet tanulmányozni, amíg a tanítvány nem érte el azt a pontot, amelyen nem érintik többé. A beavatottnak jogában áll, hogy megkérdezze a természet titkát, hogy ismerje azokat a szabályokat, amelyek az emberi életet irányítják. Ezt a jogot azzal szerzi meg, hogy

kiemelkedett a természet korlátozásai közül, hogy kiszabadította magát az emberi életet irányító szabályok alól. Az isteni elemnek elismert részévé lett, s a mulandó többé már nem érinti. Ekkor ismeri meg azokat a törvényeket, amelyek a mulandó állapotokat szabályozzák. Ezért te, aki arra vágysz, hogy megértsed a karma törvényeit, elsősorban azt kísérelj meg, hogy szabadulj e törvények alól. Ezt pedig csak azzal lehet elérni, ha figyelmedet arra irányítod, amit e törvények nem érintenek.

A Teozófiai Társulat hármas célja.

1. Megalkotni az emberiség egyetemes testvériségének egy magvát, különböző nemzetiségre, vallásra, társadalmi osztályra, nemre és fajra való tekintet nélkül,
2. támogatni a vallások bölcséleti és tudományok összehasonlító tanulmányozását, és
3. kutatni a természet még fel nem ismert törvényeit és az emberben szunnyadó erőket.

A Magyar Teozófiai Társulat (Budapest, II., Berkenye u. 3.) gazdag könyvtára a közönség rendelkezésére áll. — Könyvkatalógus. — Nyilvános bevezető előadások a Társulat helyiségében. Készszéges felvilágosítások. — Komoly igazságkeresőket, akik a fenti célkitűzések közül legalább az elsőt magukévá tudják tenni, szívesen lát tagjai sorában.

Váradı Béla „Forum” nyomdája Bpest, V., Zoltán u. 1. T.: 23-5-38, 23-9-70.